

KRISTIEN DE WINTER

DE BLANKE **INDIAAN**

*een waargebeurd verhaal over
een bijzondere adoptie*

Uitgeverij Aspekt

Voorwoord:

Toen ik Walter ontmoette, zag ik een man met een fascinerende gloed in zijn ogen. Ik zag een mengeling van diepe rust en tegelijk diepe pijn. Wanneer we later samen zaten om de grote lijnen van het verhaal te bespreken, werd ik gegrepen door de intensiteit van de thema's die erin voorkwamen. Ik besepte snel dat zijn levensverhaal bijzonder was. Hoe kunnen zoveel levensthema's uitgedrukt worden in één fysiek leven?

Ik zag hoe een stuk onverwerkte Vlaamse geschiedenis, Nederlands bloed, oosterse bewegingen en een indiaans hart allemaal verweven waren in één levensdraad.

Of zoals Walter het verwoordt: zijn leven bestaat uit vele pareltjes en de (rode) koord is het lijden.

Nochtans is dit geen triest verhaal. Het is een verhaal vol vuur en ook pure levenskracht dat zoekt naar de juiste bedding om thuis te komen en van daaruit te kunnen stromen.

Er wordt onder meer verteld over indiaanse rituelen, waarvan geen foto's noch film mogen gemaakt worden. Het verhaal biedt een uniek en persoonlijk beleefd perspectief op deze bijzondere gewoontes.

Het is een inspirerend verhaal met een vleugje humor,
dat past in een multiculturele samenleving die op zoek
is naar een nieuwe identiteit.

Welkom!

Het schone decor

Wanneer beginnen we met een levensverhaal?

Starten we bij de geboorte of bij de eerste bewuste herinnering? We kunnen ons dan wel afvragen: ‘Hoe bewust is deze herinnering?’

Meestal bestaat het uit flarden van beelden, samengesteld door verhalen van anderen en door een emotionele ondertoon, die vaak later werd ingekleurd.

In het verhaal van Walter zijn de omstandigheden rondom zijn geboorte en wat hij erover heeft opgevangen essentieel voor de uittekening van de rest van zijn leven.

Walter is namelijk door zijn biologische moeder bij de geboorte afgestaan.

Zijn moeder is een Nederlandse vrouw. Ze komt op 8 maart 1960 in een instelling in Mortsel bevallen. Het is op dat moment wettelijk gezien gemakkelijker om in België een kind af te staan dan in Nederland. Het is een praktische afhandeling. Na de geboorte keert ze dan ook onmiddellijk terug naar Nederland. Daarmee is de kous af. Simpel. Opgeruimd staat netjes. Walter blijft de volgende drie maanden in deze instelling.

Hij vertelt het mij als ‘ik heb daar drie maanden gelegen’. Voor mij voelt dit aan als: een kind, waarmee geen werkelijke emotionele band werd opgebouwd in

de eerste cruciale fase van zijn leven. Er werd voor hem gezorgd, dat is het.

Dan komen zijn adoptieouders op het toneel.

Zij zijn een kinderloos echtpaar uit Schoten. Zijn adoptievader is een technisch bediende en zijn adoptiemoeder een huisvrouw. Zij wonen in een gedeelte van een nette tweegezinswoning, aan de buitenrand van de gemeente gelegen, dichtbij 's Gravenwezel. Het is een huis ingeplant tussen mooie villa's, waar de rijke mensen wonen.

Beiden hebben een verwonde ziel: ze dragen de gevolgen van de repressie na de Tweede Wereldoorlog. Ze komen uit een milieu getekend door de gebeurtenissen aan het oostfront. De gevolgen van de repressie zijn zelfs fysiek. Omwille van duistere redenen kon zijn adoptiemoeder niet zwanger worden. Er wordt niet over gepraat.

Er hangt in dit gezin een sfeer van fanatisme, dat in je mond blijft plakken als een bittere smaak. Deze smeulende ideologie komt soms toch plots vlammend naar buiten, als bijvoorbeeld de jonge Walter een sticker met de Belgische vlag op zijn vest aanbrengt. Walter vindt het hip, maar zijn adoptieouders roepen beiden luidkeels dat die sticker onmiddellijk moet verwijderd worden. Het lijkt wel een zaak van leven op dood. De Vlaamse kwestie zit heel diep. De beide families waren na de oorlog omwille van hun ideologie alles kwijt gespeeld.

Zijn adoptiemoeder stamt af van een adellijke familie en ook in de molenaarsfamilie van zijn adoptievader

zijn sporen van vergane glorie. Er werd verteld over een huwelijk van een molenaar met de dochter van een baron, met alle ontervingen van dien. Wat in dit gezin blijft nazinderen is zeker wel 'de schone schijn'. Zij willen een nette familie zijn en daar horen twee kinderen bij. Vandaar dat wanneer zijn elf maanden jongere adoptiebroer wordt geboren, deze ook wordt opgenomen in het gezin. Dus, de familie is 'af' nu.

Het 'schone' decor is gezet.

Later toen het grote geheim werd geopenbaard, vertelden de adoptieouders aan Walter dat ze hem en zijn broer hadden 'gekozen' in de instelling. Zo hebben ze het hem verteld.

Kiezen kan klinken als iets positiefs: ik heb voor jou gekozen, maar als een diepe pijn van afstoting erin weerklinkt, betekent 'kiezen' iets heel anders.

We zullen dit gaandeweg samen ontdekken.

Laat ons nog eerst even verblijven in de sfeer van de jonge Walter voor zijn twaalfde jaar.

Walter blijkt een enorme huilbaby te zijn. Hij huilt urenlang in zijn wieg, zelfs in die mate dat de burens komen informeren of er niets ernstigs aan de hand is. Als hij ongeveer één jaar oud is, krijgen zijn ouders de diagnose: Walter heeft een leverziekte.

Wat dit juist medisch inhield, weet Walter nu niet meer, maar het gevoel dat het hem gaf, is nu nog wel steeds helder. Op dit moment zijn er bij de jeugd vele voedselintoleranties. Niet dat jongeren er prat op gaan, dat ze niet alles mogen eten, maar in de publieke

opinie zijn mensen die geen gluten of lactose mogen eten, geen marginalen.

Walter mag dus geen vetten, noch chocolade eten. Hij zal voor zijn zevende jaar niet kunnen genieten van een pak friet bijvoorbeeld. Zijn lichaam kan deze stoffen niet verteren en stoot ze uit door hem te doen overgeven. Hij mag wel paardenbiefstuk eten en afgeroomde melk drinken. Op doktersvoorschrift wordt cola, waaruit het koolzuurgas verdwenen is, aanbevolen. Hij kan dus nooit zo maar ergens aan tafel aanschuiven. Als er met Sinterklaas of Pasen chocolade wordt uitgedeeld op school, mag hij de lekkernij aan zijn neus laten voorbij gaan. Hij kan het gewoonweg niet binnenhouden. Vanaf zijn zevende jaar verandert dit proces in zijn lichaam. Blijkbaar heeft het lichaam zich aangepast en een weg gevonden om de voedingsstoffen toch te verteren.

In de volksmond wordt vaak gesproken over het keren van het bloed op zeven- of veertienjarige leeftijd. In de Chinese traditie wordt de lever geassocieerd met emoties. Bij ons is dat vertaald geworden in het gezegde 'iets op je lever hebben'. Mensen die hun emoties niet goed kunnen uiten, die hun kwaadheid bijvoorbeeld onderdrukken, hebben de neiging om op langere termijn problemen in de lever te ontwikkelen. Het zou te ver gaan om hier uit te weiden hoe zo'n jong kind een dergelijk lichamelijk tekort kan creëren door emotionele verwaarlozing. Toch is er genoeg wetenschappelijk onderzoek gedaan over hoe bijvoorbeeld de emoties van een moeder hun toegang kunnen vin-

den tot het ongeborn kind. Dit zou gebeuren via de placenta. Elke emotie bij een mens veroorzaakt immers een hormonale verandering in het lichaam en via de placenta krijgt de ongeborn baby deze hormoonwisseling mee.

Een volgende eigenschap waarmee Walter zich onderscheidt is zijn kleurenblindheid.

Hij wordt zo ook een attractie op school. Zijn klasgenootjes vinden het amusant om hem te vragen naar de kleuren van de kleurpotloodjes die ze hem laten zien. Bovendien wordt hij gestraft voor het vak aardrijkskunde, omdat hij de verschillende landen verkeerd heeft ingekleurd op de landkaart. Zijn kleurenblindheid is geen excuus. Aan de zee op het strand afspreken aan een bepaalde paraplu is ook geen evidentie. Hij loopt vaak verloren. Hij voelt zich steeds anders dan de rest.

Als we het karakter van Walter verder willen inkleuren, kunnen we zeggen dat Walter een vriendelijk, eerder teruggetrokken, verlegen kereltje is. Hij speelt graag in de bossen en gaat vissen aan het Klein Schijn, een kleine zijrivier van de Schelde, waaraan het huis van zijn adoptieouders grenst. Hij krijgt weinig zakgeld en toen hij van één van zijn ooms vernomen had dat je kon geld verdienen met de staarten of poten van een muskusrat te verkopen, beraamt hij snel een plan. Hij pakt zijn zuurverdiende spaargeld bijeen en gaat een rattenval kopen. Van zodra het duister wordt, glipt hij naar buiten en stelt zijn val op. De volgende avond

gaat hij gespannen ernaar kijken. Meestal heeft hij een goede vangst. Hij stopt de verschillende rattenlijken in een zak onder de grond tot hij een aanzienlijke buit heeft. Trouw het verhaal volgend van zijn oom, stapt hij vervolgens fier naar de politie om zijn beloning op te strijken. Als de politiemans van dienst de plastieken zak opent, slaagt hij achterover van de geur.

‘Ga je buit verkopen bij de Chinees’, raadt de agent hem aan, ‘hij verwerkt het misschien wel in het eten.’ Walter staat perplex en is ontgoocheld. Gelukkig is hij voldoende nuchter om te beseffen dat hij niet moet proberen deze vangst te verzilveren bij het Chinees restaurant. In plaats van geld verdient te hebben, heeft hij nog een groter gat in zijn broekzak.

Geen drama, hoor ik u zeggen en inderdaad, we hebben allemaal wel wat uitgestoken en meegemaakt tijdens onze jeugd, welke de omstandigheden ook waren.

Maar voor we hierop verder gaan, laat ons nog even halt houden bij een paar bijzonder momenten.

Als Walter een jaar of zes is, vindt hij een kraai in het Koningshof in Schoten. Het is een jong dat uit een nest is gevallen. Walter neemt het vogeltje zorgzaam mee naar huis.

Als hij thuis komt, belt net de melkboer aan. De man kent toevallig heel wat over vogels. Hij onderzoekt het vogeltje en vertelt aan Walter hoe ervoor te zorgen. Hij moet brood met melk vermengen en het in het bekje van het beestje steken. Walter zet

een kartonnen doos in de garage, waar het vogeltje kan slapen. De vogel wordt zijn speelkameraad en krijgt zelfs een naam: 'Tony'. Met enige regelmaat knipt de melkboer een klein beetje van zijn vleugels. Overdag is de vogel vrij en als Walter van school komt, dan huppelt Tony achter hem aan als een kleine kangoeroe. Ze hebben samen een spel ontwikkeld, waarbij Walter in het bos kleine stokjes gaat halen en dan een stokje plant op een berg zand in de zandbak in de tuin. Walter draait zich om, de vogel huppelt naar het stokje en is ermee weg. Nadien komt Tony terug en wacht geduldig tot Walter een volgende stokje in de zandberg steekt. De vogel is lang zijn kameraad gebleven, maar op een bepaald moment heeft de melkboer wat te lang gewacht met het knippen van de vleugels en was de roep van de natuur te sterk. De vogel is gaan vliegen. Als Walter een hele tijd later op een ochtend met zijn fiets naar school rijdt, komt er plots een kraai naar beneden gevlogen en blijft een tijdje naast Walter vliegen. 'Tony, ben jij dat?', roept Walter. En de vogel herneemt zijn vlucht.

Als Walter negen is, gaat hij samen met zijn familie op uitstap naar de Efteling in Nederland. Zoals steeds, slentert hij wat achter het gezelschap. Als hij aankomt op de plek waar Sneeuwwitje ligt, zit er op de muur een mooie vrouwtjesmerel. Walter gaat behoedzaam dichterbij en de vogel blijft heel rustig zitten. Walter bekijkt de vogel en begint er rustig tegen te babbelen. De vogel kijkt terug en blijft kalm op zijn plek. Hij gaat tenslotte naast de merel zitten en streelt hem